

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. София, 15.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5882** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс/АПК/, във вр. чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Надежда“, [жк], [улица], чрез процесуален представител адв. Й. Л., срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с искане за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, в размер общо на 2 261.70 лева, представляващи претърпяна загуба в размер на 1 661,70 лева, изразяваща се в заплащането на адвокатски хонорар за изготвянето на жалба, заплащане на наемна цена на камиона за периода от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г. и заплатена застрахователна вноска по сключена застрахователна полица за периода от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г. и пропуснатата полза в размер на 600 лева, представляваща неполучено възнаграждение по сключен договор за превоз на товари, ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаване на исковата молба 30.05.2019 г. до окончателно изплащане на сумите. Претендират се и сторените разноски в производство по списък по чл.80 ГПК (л.132). В исковата молба се твърди, че на 11.12.2018 г. началникът на Областен отдел „Автомобилна администрация“ /ИИ „АА“/ – [населено място] издава Заповед № РД-14-2972, с която спрямо товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е приложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение“ за

срок от шест месеца. Цитираната заповед е била обжалвана пред изп. директор на ИИ „АА“, който се произнесъл с решение № РД-03-1/04.01.2019 г., с което отменил обжалваната заповед. Това решение не било обжалвано по съдебен ред, в предвидения за това срок, поради, което влязло в законна сила. Собственик на товарния автомобил били [фирма], но негов ползвател било дружеството [фирма]. Чрез договор за наем от 25.10.2016 г., сключен с [фирма], [фирма] било предоставило ползването на камион с рег. [рег.номер на МПС] на дружеството-жалбоподател, за срок от три години. От развилата се процедура по обжалване на издадения незаконосъобразен акт, жалбоподателят твърди, че за него били възникнали вреди, изразяващи се в претърпяна имуществена загуба в размер на 300 лева, които бил заплатил по банков път за ползването на адвокатска защита срещу обжалваната заповед. Вследствие на незаконосъобразния административен акт – Заповед № РД-14-2972/11.12.2018 г., ищецът твърди и, че с оглед спирането на камиона, е претърпял имуществени вреди като негов наемател, като не бил имал възможност да ползва превозното средство и поради това претърпял имуществена загуба в размер на 1 166,67 лева, които представлявали заплатения наем на камиона, отнасящ се за периода, в който камиона бил без регистрация и не могъл да бъде използван 25 дни, считано от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г. Претърпял загуба и в размер на 195,03 лева, която представлявала размера на платената застрахователна вноска на камиона за периода от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г. Настъпила била и пропусната полза в размер на 600 лева, представляваща уговорено възнаграждение по сключен договор за превоз на товари, който поради налагането на незаконосъобразния акт не е могло да бъде изплатено и по този начин имуществото му не се било увеличило.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, редовно уведомени, не се явяват и не се представляват в съдебно заседание. В писмен отговор на исковата молба от 03.07.2019 г. признава частично предявения иск до размера от 300 лева за платеното адвокатско възнаграждение по обжалване на отменената ЗППАМ. Оспорва останалите претендиращи с исковата молба имуществени вреди в размер на 1961 лева, като счита, че същите не са пряка и непосредствена последица от отменената ЗППАМ. Сочи, че договорът за наем на товарния автомобил бил сключен през 2016 г. и ищецът дължал вноски по него, независимо дали ползва товарния автомобил или не го ползва. На следващо място счита, че задължителната за всички МПС застраховка „Гражданска отговорност“ също се дължи независимо от обстоятелството дали автомобилът е спрял от движение или не е спрял. Относно претендиращите пропуснати ползи в размер на 600 лева също счита, че не са пряка и непосредствена вреда от незаконосъобразния административен акт, тъй като представената заявка-договор за превоз не съдържа подписи и печати на заявителя и на превозвача.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище основателност и доказаност на предявения иск и моли същият да бъде уважен.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.12.2018 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движение по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, инспектор в Областен отдел „АА“ – [населено

място] установил, че К. Е. К. извършвал международен превоз на товари от Република Франция за [населено място] България, видно от международна товарителница /CMR/ от 05.12.2018 г. с МПС марка „Рено“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] от категория N3, собственост на „У. Лизинг“ с ЕИК[ЕИК]. От направената справка в информационната система на ИА „АА“ се установило, че МПС марка „Рено“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , категория N3 не било включено в списък на МПС към лиценз на Общността.

Във връзка с установеното била издадена Заповед № РД-14-2972/11.12.2018 г., с която е била приложена принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 1 от Закона за автомобилните превози – спиране от движение за срок от 6 месеца, чрез отнемане на СРМПС №[ЕИК] част II и сваляне на предна регистрационна табела на МПС марка „Рено“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , категория N3, собственост на „У. Лизинг“ с ЕИК[ЕИК] и е било определено място за домуване в [населено място], [улица].

Цитираната заповед е била обжалвана пред ИА „АА“ и е отменена с Решение № РД-03-1/04.01.2019 г. на Изп. директор на ИА „АА“. Решението не било обжалвано по съдебен ред, в предвидения срок, поради, което влязло в законна сила.

Собственик на товарния автомобил е [фирма], а ползвател е [фирма], съгласно сключения Договор за финансов лизинг № 122356/20.10.2016 г.

Съгласно договор за наем на МПС от 25.10.2016 г., [фирма] е предоставило ползването на товарен автомобил, седлови влекач „Рено П.“ с рег. [рег.номер на МПС] на дружеството-жалбоподател [фирма] за срок от три години, като в Раздел 3, т. 1 е определена месечната наемна цена в размер на 1 400 лева /с ДДС/. За периода, през който товарният автомобил е спрял от движение /11.12.2018 г. – 04.01.2019 г./ дружеството-наемател е заплатило на дружеството-ползвател сума в размер на 1 166,67 лева, като през това време не е могъл да ползва товарния автомобил.

По делото са приети като доказателства: Договор за финансов лизинг № 122356/20.10.2016 г., Договор за правна помощ от 14.12.2018 г., преводно нареждане и фактура № 48 от 14.12.2018 г. за заплатения адвокатски хонорар във връзка с обжалването на оспорената заповед; Заявка - договор за автомобилен превоз от 11.12.2018 г.; Договор за наем на МПС от 25.10.2016 г.; Жалба от 14.12.2018 г. срещу ЗППАМ № РД-14-2972/11.12.2018 г., издадена от Началника на Областния отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място]; Фактура № 3823 от 20.12.2018 г. и преводно нареждане от 20.12.2018 г. за заплатен наем на товарния автомобил; Фактура № 3901 от 28.01.2019 г. и преводно нареждане от 28.01.2019 г.; Застрахователна полица № BG/22/118001534614/23.05.2018 г.; Фактура № 3789 от 10.12.2018 г. и преводно нареждане от 10.12.2018 г.; Фактура № 97 от 21.05.2019 г. и преводно нареждане от 21.05.2019 г. за заплатен адвокатски хонорар по договор за правна помощ от 21.05.2019 г.; Фактура № 99 от 23.05.2019 г. и преводно нареждане от 28.05.2019 г. за заплащане на адвокатско възнаграждение по Анекс към договор за правна помощ от 21.05.2019 г./23.05.2019 г.; преводно нареждане от 21.05.2019 г. за заплатена държавна такса по настоящото производство.

Общият размер на претендираното от ищеца обезщетение е в размер на 2 261,70 лева.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По допустимостта на иска:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения

за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, а именно – по правилата на чл. 97 ал. 1 АПК след оспорване пред по – горестоящия административен орган, при възобновяване на административното производство (чл. 99 ал. 1 от АПК) или по съдебен ред. Т.е. при тази предпоставка се изисква предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай е изпълнено условието на чл. 204 ал. 1 от АПК – има административен акт – Заповед № РД-14-2972/11.12.2018 г. на Началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място], който е отменен по предвидения в закона административен ред с Решение № РД-03-1/04.01.2019 г. на Изп. директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, необжалвано, като е установена неговата незаконосъобразност. Поради гореизложеното настоящият състав намира, че искът е процесуално допустим. По основателността на иска:

Във връзка с изложеното и на основание чл. 204 от АПК настоящият състав намира, че искът е допустим и насочен срещу надлежен ответник. Разгледан по същество същият е частично основателен поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203 ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Съгласно чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата или общината, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилia вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В конкретния случай е налице първият елемент и условие за допустимостта на иска, а именно да има административен акт, който е незаконосъобразен и чиято незаконосъобразност да бъде установена по предвидения в закона ред, като същият да е бил отменен с влязла в сила решение. Вследствие на отменения акт на ищеца следва да са причинени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от отменения акт. Отговорността обаче по чл. 203 от АПК чл. 1 от ЗОДОВ не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи елементите ѝ по чл. 1 от

ЗОДОВ.

Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

На първо място, претенцията за заплащане на разноски в размер на 300 лева, свързани с обжалване на заповедта за прилагане на ПАМ, е основателна и доказана. С приетия и неоспорен по делото Договор за правна помощ от 14.12.2018 г. безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата от 300 лева, заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ и представителство по изготвяне на жалба срещу ЗППАМ № РД-14-2972/11.12.2018 г., издадена от Началника на Областния отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място]. Видно от приетата по делото жалба срещу ЗППАМ № РД-14-2972/11.12.2018 г., поетата адвокатска защита - основание за направения от ищеца разход, действително е била осъществена.

Казано по друг начин, ако незаконосъобразната заповед не бе издадена, то и принудителните мерки нямаше да бъдат наложени и ищецът нямаше да стори разноски по обжалването им. При наличие на доказателства за заплатеното адвокатско възнаграждение – Фактура № 48 от 14.12.2018 г. и преводно нареждане от същата дата, съдът приема, че плащането е реално извършено и удостоверено, следователно причинените имуществени вред са доказани.

Настоящият съдебен състав счита, че пряката причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт и вредата съществува не само когато актът пряко я причинява, но и когато актът създава единствените условия, които поражда вредата. С други думи, ако държавният орган не беше привлякъл ищеца към административно-наказателна отговорност, нямаше да има нужда той да се защитава и да направи разноски. Ето защо, въпреки че адвокатската защита черпи своето правно основание от договора за правна помощ и съдействие, който по съществува си е договор за поръчка, той не прекъсва причинно-следствената връзка между незаконосъобразния акт на държавния орган и претърпяната увреда.

Следователно, направеният разход за адвокатско възнаграждение при упражняване на основното човешко право на защита е в пряка връзка с незаконосъобразния административно-наказателен акт. Единствената възможност на ищеца да възстанови направените разходи за това производство, с които безспорно е намалено имуществото му, е тази да претендира обезщетяването им по реда на ЗОДОВ. В тази връзка платеното възнаграждение от 300 лева следва да бъде поставено в тежест на ответника.

На второ място, претенцията за заплащане на обезщетение за претърпяна загуба в размер на 1 166,67 лева, платена като наем на камиона, отнасящ се за периода, в който камиона е бил без регистрация и не е могъл да бъде ползван, а именно 25 дни, считано от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г., е неоснователна. В конкретния случай не бяха доказани твърденията от ищеца причинени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неизвършване на дейност за периода, в който товарния автомобил „Рено П.“

с рег. [рег.номер на МПС] , е бил спрян от движение. По делото не са представени доказателства за това, че ищецът е извършвал дейност с посочения автомобил. В настоящия случай претенцията е за реално намаление имуществото на ищеца вследствие заплатения наем за периода, през който товарният автомобил е бил спрян от движение и не е могъл реално да бъде ползван. Заплащането на наемната цена обаче не е обусловено от отменения административен акт. То се дължи по силата на Договор за наем от 25.10.2016 г. Съгласно този договор наемът се заплаща независимо дали процесното МПС се ползва или не от наемателя. Отмененият индивидуален административен акт не рефлектира пряко върху поетите облигационни задължения по договора за наем. Само по себе си неползването на дадено МПС за определен период от време не води до настъпването на претендираните вреди. Дори и автомобилът да не е бил спрян от движение, то ищецът дължи посочената в договора за наем цена от 1 400 лева. Заплатеният наем от ищеца не представлява вреда и липсва причинна връзка между него и отменения незаконосъобразен акт, с оглед на което не е налице една от кумулативните предпоставки обосноваващи основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед изложеното съдът намира, че искът за заплатения наем на товарния автомобил за периода от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г., за сумата от 1 166,67 лева е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

На трето място, претенцията за заплащане на обезщетение за претърпяна загуба в размер на 195,03 лева, платена като трета вноска за застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/22/118001534614/23.05.2018 г. за товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , за периода от 11.12.2018 г. до 04.01.2019 г., е неоснователна и недоказана. Застраховка „Гражданска отговорност“ е задължителна за всички МПС, и се дължи, независимо от обстоятелството, дали товарния автомобил е спрян от движение или не е спрян. Плащането на третата вноска от застрахователната полица не е в пряка причинно-следствена връзка с наложената ЗППАМ. Поради изложеното, настоящият състав намира искът и в тази му част за неоснователен и като такъв намира, че не следва да бъде уважен.

На четвърто място, по отношение на претендираните имуществени вреди, изразяващи се в пропуснатата полза в размер на 600 лева, представляваща уговорено възнаграждение по сключен договор за превоз на товари, който поради налагането на незаконосъобразния акт не е могъл да бъде изпълнен от ищеца и следователно имуществото му не се е увеличило, настоящият състав намира, че не е налице един от елементите на фактическия състав за ангажиране на отговорността на общината за причинена вреда, а именно не е налице причинно – следствена връзка между твърдяното увреждане и отменения акт. Това е така, тъй като от представения по делото заявка-договор за автомобилен превоз № 02429/11.12.2018 г. сключен между ищеца и негов съконтрагент, въз основа на който евентуално ищецът се е задължил да извършва превоз на стока, се установява, че същият е без подпис и печат на заявителя и превозвача, следователно същият не е валидно сключен. Видно от т. 15 от същия договор е, че договора влиза в сила след предварителното попълване, заверка с подпис, печат и връщането на спедитора на ел. поща. Предвид това, че договора е без подпис и печат, настоящият съдебен състав счита, че претендираните пропуснати ползи в

размер на 600 лева не са доказани, поради което искът е неоснователен и в тази част.

По изложените съображения съдът приема, че искът е частично основателен и на [фирма] следва да се присъди обезщетение за имуществени вреди в размер на 300 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на административния акт до датата на исковата молба, както и законната лихва от завеждането на иска до изплащане на сумата. В частта над 300 лв. до пълния претендиран размер от 2 261,70 лв. искът следва да се отхвърли.

Относно съединения акцесорен иск за лихва за забава:

Съгласно Тълкувателно решение №3/2004 год. на ВКС вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт, респективно от този момент започва да тече погасителна давност и се дължи мораторна лихва.

Съдът обаче е обвързан от петитума на исковата молба, в която мораторната лихва се претендира считано от датата на предявяване на иска, поради което не може да се произнесе за по-ранен период на дължимост на лихвата.

По изложените съображения съдът приема, че искът е частично основателен и на [фирма] следва да се присъди обезщетение за имуществени вреди в размер на 300 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда – 30.05.2019 г. до окончателното изплащане на задължението. В частта над 300 лв. до пълния претендиран размер от 2 261,70 лв. искът следва да се отхвърли.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски - в общ размер на 475,00 лева, в т.ч. 25,00 лева – заплатена държавна такса (подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 450,00 лева – адвокатско възнаграждение, изчислено съразмерно на уважената част от иска на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ (при заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 450,00 лева съобразно приложения договор за правна помощ от 21.05.2019 г. – л. 133 и Анекс към договор за правна помощ от 21.05.2019 г.- л. 134).

При този изход на спора на ищеца се дължи присъждане на разноски съразмерно на уважената част от иска, в размер на 84,69 лв.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Надежда“, [жк], [улица] обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300,00 (триста) лева, причинени от незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №

РД-14-2972/11.12.2018 г., издадена от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място], състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същата заповед, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 300,00 лева, считано от датата на предявяване на иска (30.05.2019г.) до окончателното изплащане на задължението, като отхвърля иска за разликата до пълния размер от 2 261,70 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Надежда“, [жк], [улица] сумата от 84,69 (осемдесет и четири лева и шестдесет и девет стотинки) лева - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: